

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **Obec Chvojenec**, se sídlem Chvojenec 30, Holice, zastoupené JUDr. Jarmilou Černou, advokátkou se sídlem Sladkovského 484, Pardubice, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství ČR – Pozemkový úřad Pardubice**, se sídlem B. Němcové 231, Pardubice, o přezkoumání rozhodnutí o vlastnictví nemovitosti a zřízení věcného břemene žalovaného ze dne 27. 10. 2006, č. j. SÁ/9698, za účasti osoby zúčastněné na řízení: J. K., zastoupeného Mgr. Jaroslavem Čapkem, advokátem se sídlem Komenského 241, Hradec Králové, o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 27. 3. 2007, č. j. 52 Ca 77/2006 – 41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou k poštovní přepravě dne 25. 4. 2007 napadla osoba zúčastněná na řízení (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 27. 10. 2006, č. j. SÁ/9698, a věc mu vrácena k dalšímu řízení. Citovaným správním rozhodnutím žalovaný rozhodl o tom, že oprávněné osoby jmenované ve výroku jsou spoluvlastníky zde uvedených nemovitostí nacházejících se v obci a katastrálním území Chvojenec. Zároveň žalovaný zřídil podle ust. § 9 odst. 5 zákona č. 229/1991 Sb. věcné břemeno na pozemku vydaném oprávněným osobám parc. č. 1285/3, v kat. území Chvojenec.

Ze spisu vyplývá, že rozsudek krajského soudu, ve kterém byl stěžovatel řádně poučen o možnosti podat do dvou týdnů od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu kasační stížnost, byl stěžovateli doručen ve smyslu § 50c odst. 4 zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen o. s. ř.) ve spojení s ust. § 42 odst. 5 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.), dne 10. 4. 2007.

Podle ust. § 50c odst. 4 o. s. ř. nebude-li uložena písemnost vyzvednuta do 3 dnů nebo, jde-li o písemnost, která má být doručena do vlastních rukou, do 10 dnů od uložení, považuje se poslední den lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl;

to neplatí, je-li náhradní doručení písemnosti vyloučeno (§ 50d odst. 1) nebo bylo-li uložení písemnosti neúčinné.

V projednávaném případě byl pokus doručovatele dodací pošty o doručení zásilky stěžovateli učiněn dne 29. 3. 2007. Vzhledem k tomu, že adresát písemnosti nebyl zastížen, byla téhož dne písemnost v souladu s § 46 odst. 3 o. s. ř. uložena na poště. Lhůta pro vyzvednutí zásilky obsahující rozsudek krajského soudu uplynula podle § 50c odst. 4 o. s. ř. dne 10. 4. 2007. Protože nebylo prokázáno, ba ani stěžovatelem tvrzeno, že by se v místě doručování nezdržoval, nastala tímto dnem fikce doručení písemnosti. Fakticky stěžovatel písemnost převzal teprve dne 12. 4. 2007, což stvrdil svým podpisem na doručence.

Po zvážení výše uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost byla podána opožděně.

Podle § 106 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.) musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Zmeškání lhůty pro podání kasační stížnosti nelze prominout.

Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.

V daném případě dnem určujícím počátek běhu lhůty ve smyslu § 40 odst. 1 s. ř. s. byl den doručení písemného vyhotovení rozsudku krajského soudu stěžovateli – t. j. úterý 10. 4. 2007. Ve smyslu § 40 odst. 1 s. ř. s. den následující po dni doručení je považován za první den běhu dvoutýdenní lhůty pro podání kasační stížnosti ve smyslu § 106 odst. 2 s. ř. s. Konec lhůty pro podání kasační stížnosti ve smyslu ust. § 40 odst. 2 s. ř. s. pak v návaznosti na výše uvedené připadl na den, který se svým pojmenováním shodoval se dnem určujícím počátek běhu lhůty - t. j. dnem doručení, a to na úterý 24. 4. 2007. Zákonná lhůta uplynula stěžovateli marně, kasační stížnost podaná dne 25. 4. 2007 je opožděná. Nejvyšší správní soud ji proto podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. odmítl.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. února 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu